

DANMARKS

QUEER

MAGASIN

MARTS / APRIL

Nº. 2 2000

1 ÅRS FØDSELS DAG

ROSKILDE UNIVERSITETSBIBLIOTEK: TIDSSKRIFT
IDNR: D374089697 Ex: _____ Dato: 20000301
Opst: s Zin
Titel: Zink

ROSKILDE UNIVERSITETSBIBLIOTEK

37000 553131 6

TIDSSKRIFTER

QUEER

BISEKSUEL
FOR SJOV

BABES ON
BATTERIES

DEN HOMOSEKSUELLE
FAMILIE

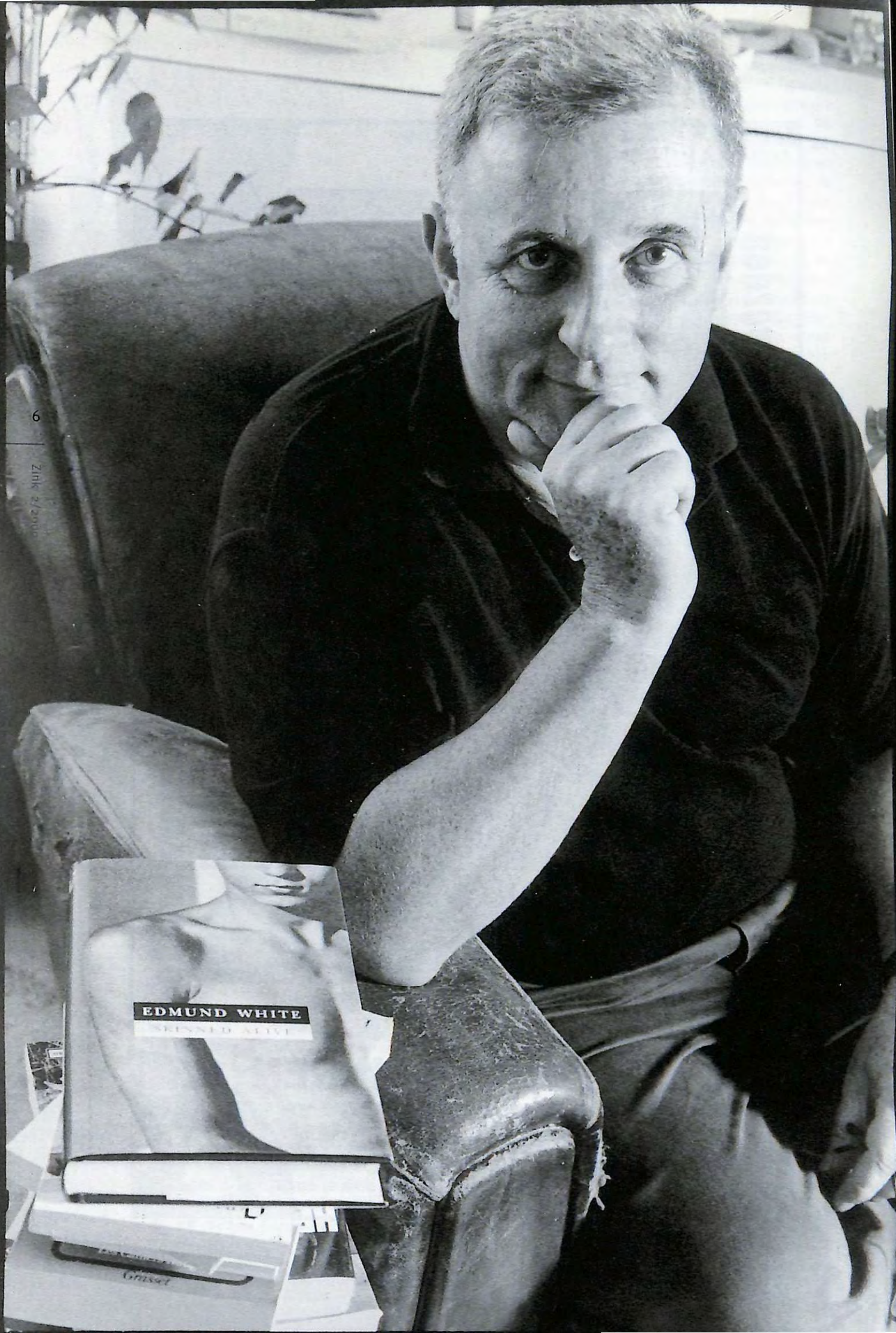
Pris kr. 39,75

Zink

07

9 771399 143005

The Farewell Symphony

En fortælling i mol om forfatteren Edmund White

Edmund White (født 1940) er en respekteret amerikansk romanforfatter. Nok så kendt blev han, da han i 1977 blev medforfatter til *The Joy of Gay Sex*, en manual til *the gay lifestyle*, som i 80'erne blev en slags bibel for gay mænd i den vestlige verden.

The Farewell Symphony (Chatto & Windus, 1997) er Edmund Whites selvbiografi. Bogen beskriver forfatterens udvikling som menneske, kunstner og seksuelt væsen fra 1960'erne op gennem 70'erne og 80'erne til 90'erne.

Edmund Whites store ambition var at blive romanforfatter. Det blev han, men først efter mange ydmygende afslag fra en lang række forlag. Gennembruddet kom i 1982 med den også selvbiografiske roman *A boy's own story*. I skrivende stund konstaterer White (hvor han aldersmæssigt befinder sig midt i halvtredserne), at hans profession ikke længere betyder noget for ham. Han udtrykker et bittert "*after you got what you want, you don't want it*." Tilbage er kun frustrationen over aldrig at være blevet accepteret som andet end en "gay novelist".

Først og fremmest skildrer bogen Whites seksuelle udvikling. Op gennem 1960'erne, 70'erne og 80'erne gennemlever han en uendelig række af forhold og *one night stands*. Whites lyst synes aldrig at blive tilfredsstillet. Alligevel drives han med og mod sin vilje videre mod nye eventyr med stadig mere attraktive, veludrustede mænd. Faste parforhold har White det svært med.

Efterhånden som Whites selvværd stiger i takt med hans succes som forfatter, kan han få næsten, hvem han vil have. Og der er en del *name dropping* i selvbiografien: Peggy Guggenheim, Christoffer Isherwood, Tennessee Williams plus forfattere og skuespillere, der kun nødtørftigt er blevet kamoufleret i bogen.

I årene inden aidskatastrofen indtræffer, tror White og hans venner, at de har fundet et alternativ til det heteroseksuelle samfunds familie- og parforhold. Et serielt venskabsforhold, hvor flere mænd i den samme kreds omgås og støtter hinanden og skiftes til at have sex med hinanden, uden at der er jalousi eller alt for dybe

følelser på spil. Et klart alternativ til det omgivende samfund med kernefamilien og de opslidende magtkampe i de livslange forhold mellem mand og kvinde.

Drømmen om et andet samfund inspireret af *the gay lifestyle* får få år efter 1980'ernes begyndelse sit definitive dødsstød. En for en begynder Whites venner og mænd i hans omgangskreds at dø af den ny mystiske sygdom, som ingen i de første år tager alvorligt. I de første år betragtes aids som noget, der er opfundet af det heteroseksuelle samfund med det formål at hetze imod *the gay community*. Konfronteret med den nært forestående død falder maskerne en for en. Lægen viser sig i virkeligheden at være sygehjælper, skuespilleren statist og den franske elsker, alle troede var adelig, viser sig at være søn af en damefrisør fra Marseilles. Selv undgår White længe sygdommen. Men ved bogens slutning er han selv blevet smittet. I en alder af 55 år synes White at være parat til at sige livet farvel. Han, der har brugt så mange år af sit liv i *the gym* for at holde sin krop muskuløs, *fit* og attraktiv, bliver atter den fede dreng, han var, da han var barn. Han

giver op. Den eneste sex, han nu får, er den han køber sig til, eller den sex, hans fans tilbyder ham gratis.

Den kamp, han har deltaget i siden Stonewall 1969 – året der markerede starten for *gay men's* frigørelse – må han med resignation se ikke blev til det, han og hans venner i *the gay movements* højdepunkt i slutningen af 70'erne og begyndelsen af 80'erne troede på og drømte om.

Det heteroseksuelle samfund vandt kampen. Beskæmmet må White den dag i dag finde sine romaner i *the gay section* af boghandlen, der hvor det store heteroseksuelle publikum aldrig vil drømme om at sætte sine ben.

Derudover skildrer White sin familie. Den fjerne, strenge, rige afvisende far. Den flirtende, ungdommelige mor, som tidligt behandlede forfatteren som var han den rigtige mand i hendes liv. Den plagede søster, der efter et mislykket ægteskab ryger på galeanstalten, men som ender med at finde trøst i et forhold til en lesbisk kvinde.

Og så er der rejserne. Paris, Rom, Capri, Venedig, Key West. White lever fuldt ud op til

The Farewell Symphony

klicheen, at *gay men* lever, som om de alle er velhavende og altid har ferie ... et hedonistisk liv i sus og dus. Det er sightseeing, mad og rigelige mængder vin, der står på dagsordenen, krydret med affærer med lokale mænd.

Som en mand, der har gjort en del af den rejse med, som White fortæller om i sin selvbiografi, er *The Farewell Symphony* en bevægende, om end ofte forstemmende oplevelse at læse. De glamourøse gay-miljøer, jeg og min ven – oftest fra sidelinien – stiftede bekendtskab med i New York, San Francisco, Mykonos, Ibiza, bliver nok engang lyslevende i denne beretning. De overfyldte diskoteker, hvor svedende mænd danser med hinanden til Donna Summer og Gloria Gaynor, de glinsende muskuløse bare overkroppe, musikkens hid-sige synkoper og stanken af poppers, der gik på omgang. Og

White er ikke den, der nøjes med at være fascineret iagttagere, han er helt inde i centrum. Opslugt knepper han sig i bogstaveligste forstand (eller rettere lader sig kneppe) gennem nattens kødmarked, år efter år dopet, alkoholiseret og høj på alle tænkelige stoffer. Og kun i glimt tager han kritisk stilling til de dionysiske orgier, han deltager i. Orgier, som forbavsende nok aldrig giver ham den fulde seksuelle tilfredsstillelse, måske fordi de efterlader ham følelsesmæssigt utilfredsstillet. Den rus, der griber White, da han tidligt i sit liv oplever at finde sit seksuelle ståsted, forlader ham aldrig. Selv ikke da aids-spøgelset viser sig, er White i stand til at ændre signaler eller til at tage et kritisk selvopgør med det liv, han og hans elskere lever og har levet.

The Farewell Symphony ender resigneret som en symfoni i den

dybeste mol. I en alder af 55 år har White ikke troen på, at livet har mere at tilbyde. De fleste af hans venner og tidligere elskere er døde, og på grund af den aldersfascisme, der eksisterer i gay-miljøet, nærer han intet håb om at finde sig en ven, endsige at realisere den drøm, der har fulgt ham siden hans drengetid: At finde den mand, der kunne blive den store, ultimative kærlighed. En mand, der som "den gode far", kunne give ham al den kærlighed, ømhed og kærtegn, som hans egen far aldrig formåede at give ham.

Tyve år før de fleste andre mennesker sædvanligvis gør det, føler White, at han står over for sin livsafslutning og derfor må gøre op med sit liv.

Dette opgør tager White på sig – ærligt, modigt og rystende konsekvent. Man synes næsten, det er synd, at White ikke synes at kunne glæde sig over og aner-

kende de frihedsgrader, han og hans kampfæller trods alt har givet videre til fremtidige, opvoksende *gay men* og kvinder.

Besyderligst af alt ved denne selvbiografi er det at læse en mands livsskildring, hvor det heteroseksuelle liv ... med kvinder, børn, arbejdsliv, sport og fritidsliv ... kun sporadisk og skyggeagtigt er til stede. Gang på gang i løbet af sit liv vender White foragteligt ryggen til normalsamfundet, et samfund, som han hader og foragter. Han søger sine *gay* brødre og ifører sig endnu engang sine lasede forvaskede jeans og begiver sig ud i natten, ud i storbyen. Endnu engang oplever han et erotisk møde med en fremmed mand, en forbindelse, der på forhånd synes at være dømt til at blive lige så utilfredsstillende og uforløsende, som alle de andre seksuelle forhold han har haft tidligere i sit liv.

